ei oleks küsinud. Kui meele tuletan, et isal hoost ei ole, aga sugu kaupa tarwis müa, siis kurbdus ja wäsimus kaub ja unustan kõik waewa: tulles on mõni kopikas peus, sellega ostame talweks leiba. Aitan ommeti leiba teenida ja siis leib jääb sües mulle magusamaks!" „Muidugi — wastas Mats — arwan ise seda, kui luad linna wiin!" Seda rääkides oli kaa mahaistunud ja meel oli hale tüdruku pärast, aga ta oli kaa uhke selle peale, et teine temale oma häda kurtnud nagu sõbrale. „Ega ta hakkaks rääkima, kui ei nääks, et ma teiste hädast hoolin!" mõtles pois, sellepärast ütles nüüd: „kuule tüdruk! mul tuleb hea nõu: pane oma kraamed minu wangkre peale, wiin ma luad linna, siis neid kaa; tule, hakkame jälle teele!" Tüdruk leppis kohe, pani lähkrid ja korwi peale, küsis aga: „kas liikan taka wõi aitan wedada?" „Tee kuda tahad, — ütles pois, — aga kui wäsind oled, ma wean ülsi!" Tüdruk jäi wangkre taha lükkama, aga mite kauaks, tuli pea Matsi kõrwa ja tõmbas temaga, arwas seda mõnusama olewa. Aga tõmbas kaa häästi ja sellegi pärast ajas juttu; ju taal wõisid head terwed kopsud olla.

Nõnda said mäe otsa hospidali juure ja sealt jõudsid kermeste linna nõnda, et Matsi arwates Tartu ulits oli pool lähem endise wastu. Wana turul wõttis tüdruk lähtrid ja korwi wangkre pealt



ja ütles: „jää Jumalaga, ole terwe!" Matsil oli Jumalaga-jätmine keele peal, pidi kaa weel midagi küsima, aga juba pidi kõrwale pöörama woorimehe eest, kes hobused pekstes eesmalt ju hüüdis: „prigis, prigis!" Niisugused ei hooli inimestest ega luudadest. Enne kui Mats jälle mahti sai, tüdruku järele waadata, oli see äraläinud ja mis siis muud, Mats läks kaa luudadega teisest kohast teise ja unustas pea tüdruku ära. Mis taast siis weel meele tuletada; iseäralist, mis poisi silmi oleks pistnud, taal ei olnud, ei kenaid riided ega muud ilu, Oli tugew, priske tüdruk, oli nagu neid külas tosina kaupa; sest aga wõis teistest parem olla, et kandis rinnus hea südame ja iga öla külles käe, mis ei wäsinud tööd tegemast; aga see ei fära ega paista kohe silma ees ja mõni on, kes seda ei pane miksti. — Nädal weeris, siis tuli Mats selsamal pääwal jälle luakoormaga ja koorem oli rängk; ta mõtles: „imelik, et mõnusam on, kui kaks weawad! Ehk ta jälle seal, — lisas ta, kui samba ligi sai, — wõtaksin hea meelega tema kraame peale, kui jälle aitaks. Muidugi wäsin iga werstaga enam!" Ja waata, tüdruk istus jälle kiwi peal aga kurb ta ei olnud.

„Noh tere Jumaleme! kas paned jälle midagi wangkre peale?" küsis Mats ja tüdruku nähes sai koorem juba nagu kergemaks. „Tere, tere! — kostis tüdruk, — ega ma siis oota, et sind aiwa ta-